

Het debat in: Singapore

Nieuwe leiders van Azië op stoomcursus bij Mahbubani

Over: Is de mondialisering in betere handen bij Azië dan bij het IMF en de G7?

Door: Mahbubani en zijn studenten

Waar: Lee Kuan Yew School for Public Policy, Singapore

Mahbubani geeft op 3 november de Globaliseringslesing. Felix Meritis, Amsterdam

Het Internationaal Monetair Fonds (IMF) bleek vorig weekeinde onmachtig ook maar iets te doen aan de bankencrisis. De G7, de groep van rijkste industrielanden, kwam er evenmin uit. De doorbraak kwam, kort na de topbijeenkomsten van die twee, toen Europese regeringsleiders het recept van de Britse premier Brown omarmden. Instellingen als het IMF en de G7 hebben zichzelf overleefd, zegt de hoogleraar Kishore Mahbubani tijdens een college voor studenten aan de universiteit van Singapore. Manco: de Aziatische opkomende economische machten hebben nauwelijks invloed op die oude instellingen.

Mahbubani spreekt uit zijn hoofd over de mondialisering; hij wandelt voor de collegezaal als een entertainer, de studenten hangen aan zijn lippen. Die studenten komen uit alle landen van Azië, van Mongolië tot Indonesië. Op de Lee Kuan Yew School for Public Policy, waarvan Mahbubani de directeur is, volgens ze een cursus van een jaar. Hier zitten de nieuwe leiders van Azië. De meesten werken al op ministeries in hun landen. Naast mij zit een jonge man uit Singapore zelf, Shawn Lim, die werkt bij de particuliere welzijnsinstelling Touch, die geestelijk gehandicapten en hun familie bijstaat. Hij is een van de weinig niet-ambtenaren hier, zegt hij, maar ook voor ngo's als de zijne is de opleiding zeer nuttig, 'en goed voor mijn netwerk'.

Kishore Mahbubani geeft college in Singapore. Foto Neo Sey Huay

'Kijk', houdt Mahbubani zijn geoor voor, 'de regel is: de directeurs van het IMF en de Wereldbank zijn altijd een Europeaan en een Amerikaan. Waarom geen Chinees, of een Indiër? Kunnen die soms niet nadenken?' Mahbubani put uit zijn jongste boek *The New Asian Hemisphere* (vertaald als: *De eeuw van Azië*, zie ook het interview in het *Betoog* van 11 oktober). Er gaat een goedkeurend gegrint door de zaal.

Azië moet het heft in handen nemen, betoogt Mahbubani, omdat het Westen aan het zwalken is over de vrije wereldhandel. De grootste pleitbezorgers van de mondialisering zijn nu de bloeiende landen in Azië en misschien nog Brazilië. De huidige bankencrisis laat het zien: geen westers leiderschap. Het gevaar voor herlevend protectionisme dreigt. En

de VS en de EU beschermen hun producenten nu al te veel met hun subsidies. Het mislukken van de onderhandelingen in het kader van de Wereldhandelsorganisatie zijn een teken aan de wand. Aziaten zijn nu juist voor de volle honderd procent vóór mondialisering. De liberalisering van hun markten heeft hun enorme groei gebracht. In de meeste opkomende landen heeft de staat een belangrijke regulerende rol gespeeld bij die liberalisering. Dat is de balans tussen markt en overheid die Mahbubani propageert bij zijn studenten.

Maar gaat hij daarmee niet te snel voorbij aan de negatieve gevolgen, vooral voor de armeren in de bevolking van landen in ontwikkeling, vraagt een studente uit Sri Lanka. In haar land waren klei-boeren de dupe van importen.

Mahbubani: 'Soms zijn beschermende maatregelen nodig, dat kan. Maar het doel moet toch blijven: geen subsidies. Want eerst komt de pijn, dan de winst: *'In the short run the pain, in the long run the gain.'* Hij vertelt hoe Indiase industriële vroeger hun markt wilden afschermen voor westerse producten, maar zelf, nu de vrije markt er is, steenrijk worden van hun export.

Met veel plezier wijst hij erop dat er van de millenniumdoelen waarmee de Verenigde Naties de armoede de wereld uit wil helpen, maar een zal worden gehaald: het aantal armen daalt snel. Dat komt niet door de westerse ontwikkelingshulp, zegt hij vergenoegd, maar door de spectaculaire economische groei van China en India, waardoor vele miljoenen armen uit hun ellende komen.

Maar het Westen heeft zo'n grote voorsprong, met de koloniale geschiedenis, merkt een ambtenaar uit Nepal op, hoe kan zijn kleine land daartegen opboksen? Mahbubani houdt vol: het probleem is niet de vrijhandel, maar dat de VS en de EU alleen vrijhandel voor industrieproducten nastreven en hun landbouw met subsidies beschermen. Katoenboeren in West-Afrika zijn gebaat bij een open, subsidie-loze wereldmarkt en die van Nepal ook.

Een studente uit Birma legt hem voor dat haar regering tegen de mondialisering is, dus wat te doen? Mahbubani was dertig jaar diplomaat: 'Mijn advies aan Birma

zou heel eenvoudig zijn: open uw economie. Kijk naar Singapore. Ik wil best een hooggegrepen uitspraak doen: Singapore is het succesvolste land op aarde. Volgens een ranglijst van het blad *Foreign Policy* zijn we het meest gemondialiseerde land ter wereld. Onze handel is 3,5 keer zo groot als ons nationaal product, uniek. Dat alles absoluut zonder subsidies, zonder welke handelsbelemmering dan ook.'

Onder deze studenten doet Mahbubani's boodschap het goed: Azië heeft zich de wijze lessen van het westerse succes eigen

'Kijk uit, hè: wat ik zeg, is controversieel'

gemaakt en stoomt de oude leiders nu voorbij. 'Ik sprak laatst in de VS voor het Council on Foreign Relations en zei: praten kunnen jullie hier heel goed, maar voor de actie: ga naar Peking!' Tevreden, licht ongelovig gelach in de zaal.

Maar Mahbubani waarschuwt zijn leerlingen: 'Kijk uit, hè: wat ik hier allemaal zeg is niet de *conventional wisdom*. Het is zeer controversieel. Als jullie zelf zulke standpunten naar voren brengen in gezelschap, verwacht dan maar dat je je zult moeten verdedigen!'

De School van Mahbubani is een van de eerste in zijn soort in Azië. Tot nu toe volgden Aziati-

sche studenten het multidisciplinaire vak *public policy* aan Amerikaanse universiteiten als Harvard. In een Singaporese krant werd gewag gemaakt van een zekere argwaan elders in Azië: het instituut zou de Singaporese visie uitdragen. Het is vernoemd naar de eerste premier van Singapore, Lee Kuan Yew, die oppermachtig en autoritair zijn stadstaat tot een succesverhaal maakte tussen 1959 en 1990. Hij heeft nog steeds een functie als 'minister mentor' in het kabinet van zijn zoon, premier Lee Hsien Loong.

Maar Mahbubani kan zich niet voorstellen dat die naam afstotend werkt, zegt hij in zijn werkklamer in het witte, koloniale universiteitsgebouw. Hij heeft die naam niet zelf gekozen, die was er al toen hij in 2004 als directeur werd aangezocht. 'Dit instituut was het cadeau aan Lee Kuan Yew voor zijn 80ste verjaardag. De regering had eigenlijk verwacht dat hij het cadeau zou weigeren, omdat hij altijd fel tegen persoonsverheerlijking was. Maar dit vond hij op zijn oude dag wel kunnen. Zo is het gekomen. 'In ieder geval: de aanmeldingen van studenten uit tientallen landen stromen binnen. We werken nauw samen met Amerikaanse universiteiten en onderwijzen grotendeels hetzelfde.'

De cursisten krijgen een volledige beurs. Die wordt betaald door sponsors: de regering en zakenlieden uit Singapore en Hongkong. Het instituut draait voornamelijk van de rente op zijn kapitaal op

de bank. Dit jaar zijn er 258 studenten uit 37 landen. De School biedt ook onderdak aan onderzoekafdelingen als het Centre on Asia and Globalisation. De staf komt van over de hele wereld.

Shreekant Gupta is een van hen. De Indiase econoom maakte naam aan Amerikaanse universiteiten, zat in een selectiecommissie voor de Nobelprijs en koos toch voor Singapore. Waarom? 'Hier gebeurt het. Veel belangrijke mensen trekken nu naar Azië, niet alleen zakenlieden, ook academici. Ik deel de visie van Mahbubani dat het epicentrum naar Azië verschuift. Singapore zelf fascineert me. Vergeleken met mijn eigen land India lijkt alles zo soepel te gaan.' Voor een Indiase democraat is het model van 'een verlicht despotisme niet aangenaam, maar de regeringspartij kreeg wel via verkiezingen steeds vrijwel alle zetels in het parlement'.

Waar heel Azië wat van kan leren, vindt Gupta, is 'hoe Singapore, een stadstaatje zonder enige grondstof, zich steeds weer opnieuw uitvindt: eerst als lage-lonenland, daarna door de elektronische revolutie te omarmen, en nu bouwt het zichzelf om tot het luxe uitgaanscentrum voor heel Azië en verder. Dit is een landje met 4,4 miljoen inwoners en er komen 13 tot 15 miljoen toeristen per jaar. In het enorme India is dat 5 miljoen. Hoe kan dat? Ze hebben hier niet eens een Taj Mahal!'

Wim Bossema